



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Edictum in Sacerdotis. Ibidem

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1606.

xi, promissam beneficis mercedem à misericordissimo Deo amplissimam illi impetrarint. Hæc extra Angliæ fines ad Angliæ salutem parabantur; videamus porro quantum his ipsa eguerit adiumentis.

Persecu-
tionis ori-
go sub Ia-
cobo Rege

XV L. Iacobus Rex Scotiæ in Amplissimum Angliæ regnum ingrediens, omnium animis conciliandis ingentia cunctis fecerat promissa, Catholicis in primis, quos & domi nobilitas, & foris apud Principes viros afflictio reddebat spectabiles: His Legum acerbitatem mitigandam, vltimque Religionis liberiolem, vel apertè sponderat, vel non rectè ostenderat, ab animo suo alienam esse commonstrando omnem illam Elizabethæ regiminis immanitatem. Spem auxerat Matris Religio, à qua licet à puero deflexisset, iniquitate temporum magis quàm iudicio deuiasse credebatur: Neque tam occultè irreperere potuit in urbem orbis Dominam Nuntius à Rege latenter missus cum literis ad Pontificem & Aldobrandinum Cardinalem & alios, quin veniret ad aures, & idipsum qualecunque indicium expectationem sustineret moderationis, donec totius Insulæ vicinorumque Principum communi applausu à metu solutus, libertiores aures antiquis Elizabethæ ministris adhibere decerneret, qui si Catholici non penitus opprimerentur nimum semper indulgeri arbitrati sunt; & nunc fortasse minus indulgendum censuerunt quod rigidis Calvinistis (quos pluribus annis Iacobus in Scotia senserat importunos) non omnia indulgerentur. Initi igitur regni anno primo nondum euoluto in conuocatis comitijs ad decimum nonum Martij rogatum est vt non in Sacerdotes tantum & Iesuitas, sed & in omnes Catholicos Legibus omnibus ageretur quas tulerat Elizabetha. Ad quæ reuocandum videtur Edictum illud quod decimo quarto Augusti prodijt Oxonij in hanc sententiam.

Edictum
Regum
in Sacer-
dotes.

XVI. Cùm dominorum spiritualium ac temporalium, simulque populi in Parlamento frequentis libello supplici intellexerit nuper sua excellentissima Majestas, quantum in dies intra Regni fines augeatur Papistarum numerus, quantumque ex eo periculi consequi possit, cumque ex ea ipsa significatione perspexerit in Parlamento, tanquam in imagine Regni totius, verum ac sincerum zelum atque affectum erga veram Dei Religionem, (quâ vnâ probe nouit suorum conscientias ad fidelitatem atque obsequium trahi) cupit vicissim fidelibus subditis specimen aliquod exhibere voluntatis suæ animique paratissimi ad eandem Religionem tuendam quæ lege & professione huius regni longinquâ stabilita est, atque ad contraria omnia quauis occasione orta supprimenda. Quamobrem intelligens sua Majestas filios tam nobilium virorum quàm aliorum suorum subditorum fuisse sæpe transmisos ad Seminaria transmarina, aliaque Pontificiæ Religionis domos, vbi contra leges hic stabilitas educantur, præcipit ac seuerè mandat vt omnes prædicti filij ante proxima Christi natalitia redeant in Patrium solum seque legibus suæ Majestatis submittant, parati se conformare ad eam obedientiam atque officij rationem quæ probos subditos decet.

Insuper

Insuper vt parentescorum, Tutores, Rectores, alijque qui in iisdem mittendis extra Regnum aut alendis deliquerunt aut delinquant, curent confestim eosdem domum reuocari, sub pœna extremæ seueritatis quam Leges decernunt. Præcipit præterea ac seuerè mandat sua Majestas sub simili pœna, vt nullus Episcopus, Sacerdos, aut qui ordines susceperit, suscepturusue sit per auctoritatem aliquam vel potestatem à sede Romana deriuatam (siue indigena & subditi sint siue externi atque alienigenæ) præsumat ordines aliquos Ecclesiasticos conferre, aut functionem aliquam Ecclesiasticam exercere, iurisdictionem uel aliam quamcumq; erga vel in subditos suos naturales intra hoc Regnum alijue in locis suæ Majestatis subiectis. Præcipit etiam atque expressè mandat vniuersis ac singulis Iudicibus, Irenarchis, cæterisque ad quos id pertinet officialibus, vt leges omnes atque decreta quæ modo vigent executioni mandentur contra Iesuitas, Sacerdotes, aliosque quoscunque qui cum suæ Majestatis subditi sint, ordines susceperunt per auctoritatem à Romana Sede deriuatam, si qui eorum ab vltimo die Septembris proximè aduenientis intra suæ Majestatis ditionem inueniantur. Quem diem sua Majestas decernit atque præfinit tanquam vltimum tempus profectiois ex Regno & reliqua ditione sua, ita vt nunquam reuertantur, sub pœna grauissima Legum omnium quæ contra huiusmodi delinquentes sancitæ sunt & vigent. Mandat præterea vniuersis Præsilibus, Irenarchis & præfectis portuum, ad quos traiectionis causâ se conferent præfati Sacerdotes, vt eos sine molestia è Regno discedere patiantur. Si verò aliqui eorum alijue eiusdem generis post statutum diem intra Majestatis suæ ditiones reperiantur, tum demum Iustitiæ rigor legumque omnis seueritas in eosdem exerceatur. Monentur etiam suæ Majestatis omnes subditi, ne post vltimum diem Septembris proximè sequentis, vllum ex prædictis Iesuitis, Seminaristis, atque Pontificijs Sacerdotibus domo aut hospicio recipiant, celet aut foueant, sub pœna quam ipso facto per leges incurrunt. Est autem hæc Majestatis suæ certa voluntas, vt ab vltimo Septembris proximè aduentantis diligens etiam inquisitio fiat, ad eos comprehendendos qui in prædictorum aliquo deliquerint, quò contra eos iure legeque procedatur.

Datum in Curia nostra apud Woodstokium. Decimo quarto Augusti: Primo anno Regni. Impressumque Oxonij.

XVII. Hæc Iacobus Rex Comitiorum mentem secutus; at antequam Comiticia vocarentur reperio eodem Regni anno primo edictum aliud prodissè Londini ad Sacerdotes exterminandos, occasione captata ab tumultuantium Puritanorum propositionibus; quibus componendis cum Rex in Conuentu Doctorum hominum indicto, suam operam auctoritatemque interposuisset; nè illi agrè ferrent se peti, Catholicos immunes esse, præfatus maius periculum ab ijs impendere qui & Puritanis & Protestantibus æqualiter aduersarentur (Sacerdotibus, videlicet, & Iesuitis) qui spe nouandarum in Religione rerum, maiori quam hæctenus licentiâ sua exercebant ministeria,

Aliud edictum in Sacerdotes. Vide Historiam Magnæ Britaniæ auctore. Arthuro VVilsono, pag. 9.